

Doodstil lag Hadewig in bed, haar ogen gericht op de ledigheid van het donkere plafond en niet in staat om zich te bewegen, om op te staan. Haar wekker was een tijd geleden al gegaan en daarvoor had ze de kerkklok een paar keer het hele uur horen slaan: zes uur, zeven uur. Ze draaide haar hoofd zodat ze op haar wekker kon kijken - kwart voor acht. Over een kwartier zou Cindy voor de winkel staan om met haar naar school te fietsen.

Ze wist niet eens waarom ze zo lang wakker had gelegen. Ze likte haar lippen en slikte een paar keer.

Ze kon zich niet herinneren dat ze had gedroomd.

Kreunend kwam ze overeind, leunend op haar ellebogen, en ze ging zitten met haar dekbed over haar benen. In het donker was er niet veel van haar kamer te zien. Donkere en lichte vormen, een streep grijs licht dat door een kier tussen de gordijnen piepte. Ze sloeg het dekbed van zich af en zwaaide haar benen over de rand van haar bed. Op blote voeten liep ze naar de overloop. De deur van Hesters kamer was gesloten. Er klonk geen enkel geluid in huis. Hester sliep natuurlijk nog, de winkel ging pas om tien uur open.

Ze pakte de telefoon en draaide het nummer van Cindy.

'Ik heb me verslapen,' zei ze. 'Wacht maar niet op me. Ik ben er het tweede uur.'

'Verslapen?' vroeg Cindy. 'Nou, dan zou ik nog maar lekker blijven liggen. Het regent pijpenstelen. Dan wacht je gewoon tot het droog is voordat je naar school gaat.'

Na het telefoontje opende ze het gordijn van het middelste raam. Cindy had gelijk: de regen kwam met bakken uit de lucht. Hadewig schoof het raam omhoog en stak haar hoofd naar buiten, dacht aan midden op straat in de regen staan op blote voeten in haar nachtpon, haar gezicht omhoog geheven en haar armen gespreid. Aan Hester, die niet wilde dat ze opviel. De klok sloeg acht op het moment dat Hadewig het raam sloot. Ze lachte om het water dat uit haar dikke haar droop en keek in de spiegel. Haar zwarte haar en haar bleke gezicht - ze viel toch wel op, hoe normaal ze ook zou doen.

In de badkamer liet ze haar nachtpon op de grond vallen en ze douchte kort, waarna ze naakt naar haar slaapkamer liep en voor haar kledingkast bleef staan. Hester zou het vreselijk vinden als ze nu, bijvoorbeeld, haar lange, paarse rok aantrok in plaats van een spijkerbroek. Al die rare regels. Het was hier toch geen gevangenis?

Het velours van de rok voelde zacht tussen haar vingers, het kant krakerig. Ze liet hem los en pakte haar spijkerbroek van de stapel. Met die rok was het toch onhandig fietsen, zeker in de regen. Ze trok er een gewoon T-shirt met lange mouwen bij aan, maar kon het niet laten haar donkerblauwe, gedetailleerde jasje met de twee grote stoffen knopen en de puntige kraag eroverheen aan te doen. Het paste goed bij haar spijkerbroek en dan had ze tenminste toch iets aan waar ze zich echt lekker in voelde. Ze bekeek haar nagels, die nog steeds zwart gelakt waren. Met een gevoel van spijt pakte ze nagellakremover en een dot watten uit haar ladenkastje en begon het zwart van haar nagels te poetsen. Voor Hester en haar stomme regels. Als ze het zelf voor het kiezen had ... En waarom eigenlijk niet? De Hadewig die Hester van haar wilde maken, daar voelde ze zich helemaal niet lekker bij. Zo was ze gewoon niet. Snel veegde ze de zwarte nagellak van haar vingers en toen ze daarmee klaar was, pakte ze het andere flesje uit haar la en lakte haar nagels in dezelfde kleur als haar jasje. Haar slangenring deed ze ook om. Hester bekeek het maar. Ze stond op, aarzelde. Misschien was dit toch een beetje te veel van het goede. Ze deed de ring af en legde hem weer terug.

Op de overloop was het stil. Uit Hesters slaapkamer kwam geen teken van leven. In de rest van het huis was het ook stil en de traptreden leken nog harder te kraken dan anders. Ze tastte naar het lichtknopje van de keuken, knipperde tegen het plotselinge schelle licht. Ze was wel vaker 's ochtends alleen beneden, maar toch leek de keuken nu stiller en leger dan anders. Snel smeerde ze een paar boterhammen en dronk een glas water. Ze had geen zin om thee te zetten.

Buiten was het droog, maar de lucht was nog steeds donker en zwaar. Elk moment kon er weer een bui losbarsten. Hadewig kroop dieper weg in haar jas terwijl ze met haar fiets door het steegje naar de straat liep. Ze opende de deur en net toen ze hem achter zich dicht wilde trekken, zag ze in haar ooghoek een beweging voor de winkel. Zoekend keek ze om zich heen, maar er was niets bijzonders. Toch wist ze zeker dat ze iemand gezien had.

Er passeerde een auto en aan de overkant liep een man met zijn hond. Verder niets. Hadewig huiverde, stapte op haar fiets en reed de stoep af. Waarom wilde Hester eigenlijk dat ze zo gewoon mogelijk deed? Dat ze niet opviel, dat ze dezelfde kleren droeg als iedereen? Ze hoefde zich toch niet te schamen omdat ze een andere smaak had. Wat was er zo erg aan om er anders uit te zien dan alle anderen? Dan was het tenminste niet zo saai. Hadewig ontweek een afgewaaide tak en fietste door een plas die dieper was dan ze had gedacht. Daar was de school al.

Alleen als je iets te verbergen had, wilde je niet opvallen. Dan wilde je juist opgaan in de massa. Maar Hester had niets te verbergen. Toch? Ze reed de fietsenstalling in. Zou het ook zo gegaan zijn als ze haar vader had gekend? Ze schudde haar hoofd. Waar kwam die gedachte vandaan? Haar vader was weg, verdwenen. Misschien wel dood. Hester had het nooit over hem. Ze wist niet eens hoe hij heette. Gek eigenlijk ...

Ze haalde haar schouders op om het van zich af te schudden. Waar maakte ze zich druk om. Het was Hesters probleem, niet het hare. Wat het ook was.

Door verlaten gangen liep ze naar het lokaal waar ze les had, langs lokalen waar leerlingen nog aan hun tafels zaten te schrijven of te luisteren. Totdat de bel luid rinkelend door de gangen schetterde. Deuren werden opengeworpen, leerlingen stroomden de gangen op, geluid vulde de ruimte van muur tot muur en van de vloer tot het plafond.

Tegelijk met haar klasgenoten kwam Hadewig bij het lokaal. Cindy liep meteen naar haar toe.

'Hadewig! Wat heb je áán?' riep ze uit.

'Wat bedoel je?' vroeg Hadewig. Ze keek omlaag naar haar kleren: het aparte jasje, haar handen met de blauwe nagellak. Ze was helemaal vergeten dat ze zich wat aparter gekleed had.

'Dit jasje? Vind je het mooi?'

'Nou ... het is mijn smaak niet, maar ... ja, het staat je geweldig.'

Cindy bestudeerde haar en constateerde: 'Het past bij je.'

Zie je wel, dacht Hadewig. Ze moest gewoon zichzelf zijn, zich niet anders voordoen dan ze was.

De leraar maande de klas tot stilte en begon een verhaal af te steken.

Hadewig zag zijn mond bewegen, hij liep heen en weer voor de klas, hij stak zijn hand in de lucht, viel stil en ging weer verder. Hadewig had geen

idee wat hij zei. Naast haar zat Cindy druk te schrijven. Haar eigen hand lag plat op tafel, met de knalblauwe nagels duidelijk zichtbaar. Als ze haar smaak en voorkeuren niet van Hester had ... Had ze ze van haar vader? Ze boog zich over de tafel heen en tikte Denies, die voor haar zat, op haar rug. Denies draaide zich om, maar de leraar had het meteen in de gaten. Gauw gingen ze allebei weer recht zitten. Hadewig pakte haar pen en deed net of ze schreef. Cindy fluisterde iets tegen haar en ze fluisterde 'Ja' terug, maar ze had niet gehoord wat Cindy zei. Eindelijk ging de bel en was het pauze.

In de kantine zochten ze hun vaste tafel op en lieten hun tassen erop neervallen.

'Jij ziet je vader toch ook nooit, Denies?' vroeg Hadewig.

'Nee ...' antwoordde Denies. 'Hoezo?'

Hadewig haalde haar schouders op.

'Gewoon ... moest ik aan denken. Ik vroeg me af hoe dat bij jou gaat.

Vraag jij je nooit af of je op hem lijkt, bijvoorbeeld?'

'Nou ... nee, eigenlijk niet. Ik hoop maar dat ik vooral niet op hem lijkt.

Hoewel mijn moeder ...'

'Wat?' vroegen Hadewig en Cindy tegelijk.

'Ach, je kent dat wel. Als we ruzie hebben zegt ze dat ik op hem lijkt.'

Ze pakte haar portemonnee en rommelde tussen de munten.

'Ik ga een kroket halen. Jullie nog wat?'

Hadewig schudde haar hoofd. Het was bij haar niet hetzelfde als bij Denies.

Die wist wie haar vader was. Hoe hij heette, waar hij woonde, hoe hij eruitzag.

'Zit je ermee?' vroeg Esther, die een stoel bij schoof en naast haar kwam zitten. 'Je hebt het er nooit eerder over gehad.'

'Nee, ik had er ook nog niet bij stilgestaan. Het was altijd Hester en ik.

Maar nu ...'

Ze haalde haar schouders op en zweeg.

'Nu?' vroeg Cindy.

'Ik weet niet. Alles is anders opeens. Ik begin me dingen af te vragen waar ik me nog nooit druk om heb gemaakt.' Hadewig richtte zich tot Esther. 'Jij weet ook wie je vader is. Jij ziet hem zelfs regelmatig. En Denies ziet hem nooit, maar ze weet wel wie hij is. Ik heb niet eens een foto van hem! Mijn moeder zwijgt hem dood, ze heeft het nog nooit over hem gehad. Echt

nooit. Ze zegt niet eens dat ik op hem lijk als we ruzie hebben.'

'Maar ... hoe komt het dan dat je je dat nu opeens afvraagt? Is er iets gebeurd?'

'Nee, dat niet. Ja, wel ...'

Hadewig liet haar hoofd in haar handen vallen en woelde door haar haar.

'Ik heb echt geen idee. Maar ineens denk ik: Hoe komt het dat ik zulk donker haar heb terwijl mijn moeder heel lichtblond is? En waarom ...?'

Ze stokte. Ze had willen zeggen: Waarom heeft ze van die vreemde regels zoals geen mobieltje of Hyves, maar daarover had ze haar vriendinnen nooit verteld. Ze wisten ook niets van haar kledingvoorkeur. Ze kenden haar alleen zoals ze zelf waren: in spijkerbroek en in kleuren die op dat moment in de mode waren.

'Zo, wat een sukkel daar bij die bar! Geven ze gewoon vijftig cent te veel terug!'

Met een kroket in haar ene hand en een glas cola in de andere kwam Denies terug. Ze vleide haar billen op de hoek van de tafel en schoof heen en weer tot ze goed zat. Ze nam een hap van haar kroket en met volle mond vervolgde ze: 'Hoe moeilijk is het nou? Een cola kost vijfenzeventig cent en een kroket één vijftig.'

'Twee vijftentwintig dus,' rekende Cindy snel.

'Ja. Precies. En ik gaf vijf euro. En wat geven ze terug?'

'Twee vijfenzeventig?' vroeg Cindy droog.

'Ja, precies!' riep Denies uit. Ze nam nog een hap, kauwde erop en vroeg toen: 'Hoe weet jij dat nou?'

'Omdat jij niet kan rekenen? Dat klopt gewoon hoor!'

Esther schaterlachte. 'Hoe moeilijk is het nou?'

'En Denies is natuurlijk zo eerlijk dat ze die vijftig cent teruggeeft. Dus nu heeft ze te veel betaald.'

'Gelukkig niet,' mompelde Denies, terwijl ze haar kroket uitgebreid bestudeerde.

Stilletjes verliet Hadewig het groepje, trok haar jas aan en ging naar buiten. De klik waarmee haar fietsslot opensprong galmde door de verlaten fietsenstalling. Langzaam reed ze naar huis. Druilerige regen daalde op haar neer en maakte de straten nat en grijs.

Pas toen ze voor de boekwinkel stopte, realiseerde ze zich dat ze zomaar van school weg was gegaan. Hester zou zich wel afvragen waarom ze zo

vroeg thuis was. Zo stil mogelijk liep ze door het steegje langs het huis en zette haar fiets weg. Zachtjes sloot ze de voordeur achter zich. Ze bleef staan en luisterde. Geen enkel geluid. Als Hester in de winkel was, merkte ze niets. Maar als ze in de woonkamer zat omdat er toch geen klanten waren, zou ze Hadewig naar boven horen gaan. Voorzichtig zette Hadewig haar voet op de eerste trede. Hij kraakte niet. Als ze haar voeten op de juiste plekken neerzette en haar gewicht goed verdeelde, zou de trap niet kraken. Maar dat was haar nog nooit gelukt.

Op haar kamer stak ze een kaars aan. De gordijnen waren nog dicht, waardoor het donker was. Hadewig staarde in de vlam totdat haar ogen begonnen te prikken. Buiten was niets. Geen regen, geen school, geen moeilijke vragen. Ze trok haar spijkerbroek uit en deed een lange, zwarte rok aan die met kant was afgewerkt. Ze was zichzelf weer.